

Sygnatura akt III U 742/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Koninie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia – **SO Elżbieta Majewska**

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Alina Darul

przy udziale

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016 r. w Koninie

sprawy **J. A.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział (...)**

o emeryturę

na skutek odwołania J. A.

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział (...)**

z dnia 23.09.2016r. znak: (...)

1. O d d a l a o d w o ł a n i e.

2. Odstępuje od obciążania odwołującego kosztami zastępstwa

procesowego.

SSO Elżbieta Majewska

Sygn. akt III U 742 / 16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 września 2016 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział (...) odmówił J. A. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy stwierdził, iż wnioskodawca nie udowodnił wymaganego 15 - letniego okresu pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zakład nie uznał jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 01.07.1976 r. do 31.03.1992 r. w (...) w B., gdyż nie zostało przedłożone świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, a w świadectwie pracy z dnia 31.03.1992 r. brak jest informacji o wykonywaniu takiej pracy. Ponadto na podstawie przedłożonej dokumentacji zastępczej nie można ustalić czy praca wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na danym stanowisku w warunkach szczególnych oraz brak jest możliwości określenia charakteru pracy zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r.

Z powyższą decyzją nie zgodził się J. A. wnosząc odwołanie. W odwołaniu ubezpieczony podniósł, że w okresie zatrudnienia w (...)w B. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako młynarz, a ten zawód jest

zakwalifikowany w rozporządzeniu Rady Ministrów z 07.02.1983 r. do warunków szczególnych, wymienionych w wykazie A dział X poz. 10. Przez 5 lat pracował w młynie sam, a później z drugim pracownikiem. Praca odbywała się w warunkach szkodliwych dla zdrowia (zapylenie, hałas, dźwiganie) i była wykonywana przy produkcji mąki. Odwołujący domagał się zmiany decyzji i przyznania prawa do emerytury.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział (...) wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że ubezpieczony nie wykazał na dzień 01.01.1999 r. co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Za okres zatrudnienia w (...) w B. odwołujący nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, a w świadectwie pracy z dnia 31.03.1992 r. brak jest informacji o wykonywaniu takiej pracy. Ponadto na podstawie przedłożonej dokumentacji zastępczej nie można ustalić czy praca wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na danym stanowisku w warunkach szczególnych oraz brak jest możliwości określenia charakteru pracy zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. Organ rentowy wskazał ponadto, że w zakresie dokumentowania okresów pracy w szczególnych warunkach obowiązuje hierarchia dowodów, w pierwszej kolejności powinny być uwzględniane dokumenty z przebiegu zatrudnienia tj. świadectwa pracy wystawione przez pracodawcę, umowy o pracę i angaże, dopiero gdy dokumentacja ta jest niepełna lub zawiera rozbieżności możliwe jest posiłkowanie się zeznaniami świadków jako dowodem uzupełniającym. Nie jest natomiast możliwe oparcie się na zeznaniach świadków w sytuacji gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Koninie ustalił i zważył, co następuje:

J. A., ur. (...), złożył w dniu 12.07.2016 r. w ZUS II Oddział (...) Inspektorat (...)wniosek o emeryturę. We wniosku zaznaczył, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, nie pozostaje w stosunku pracy, a obecnie pobiera zasiłek dla bezrobotnych.

Do wniosku ubezpieczony dołączył :

- dokumenty potwierdzające okresy pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od 13.08.1972 r. do 30.06.1976 r. ,
- świadectwo pracy z dnia 28.08.2015 r. dotyczące okresu zatrudnienia w latach 2007 – 2015 ,
- zaświadczenie (...) o okresach pobierania zasiłku dla bezrobotnych,
- dokumenty dotyczące okresu zatrudnienia w (...) w B. uzyskane z archiwum.

Ponadto wnioskodawca powołał się na dokumenty dotyczące przebiegu zatrudnienia złożone przy wniosku o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy.

Na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów organ rentowy uznał, że wnioskodawca udowodnił do dnia 1.01.1999 r. 21 lat, 2 miesiące i 4 dni okresów składkowych, 1 rok, 3 miesiące i 21 dni okresów nieskładkowych oraz 2 lata, 6 miesięcy i 5 dni okresów uzupełniających – rola. Pozwany uznał ubezpieczonemu okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od 13.08.1972 r. do 30.06.1976 r. w zakresie niezbędnym do uzupełnienia wymaganego stażu. Łącznie do dnia 01.01.1999 r. wnioskodawca udokumentował 25 lat wymaganych okresów. Natomiast organ rentowy odmówił uwzględnienia do stażu pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia w (...) w B. z przyczyn podanych w uzasadnieniu decyzji.

Okolicznością sporną w niniejszej sprawie było więc to czy wnioskodawca przez okres co najmniej 15 lat stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w szczególnych warunkach, w szczególności czy w okresie zatrudnienia w (...)w B. wykonywał taką pracę bowiem do dnia 01.01.1999 r. ubezpieczony nie pozostawał w zatrudnieniu w innym zakładzie pracy, a od 09.04.1992 r. do 31.12.1998 r. prowadził działalność gospodarczą.

Na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie Sąd ustalił, że J. A. podjął zatrudnienie w (...) w B. od dnia 01.07.1976 r. Początkowo ubezpieczony został zatrudniony na stanowisku magazynier zaopatrzenia. Jak wynika z karty stanowiska pracy do obowiązków pracownika zatrudnionego na tym stanowisku należało m.in.

magazynowanie towarów w magazynie rozdzielczym, organizacja dostaw towarów do sklepów, analiza zamówień oraz zapasów, podejmowanie decyzji o przerzutach towarów w nadmiarze, zamawianie towarów. Ponadto do obowiązków magazyniera zaopatrzenia należało także wizytowanie każdego ze sklepów podległych jego nadzorowi przynajmniej raz w tygodniu, sporządzanie uwag o stwierdzonych nieprawidłowościach. Jako magazynier zaopatrzenia odwołujący pracował do dnia 20 września 1977 r.

Z dniem 21 września 1977 r. J. A. został przeniesiony ze stanowiska magazyniera zaopatrzenia na stanowisko kierownika młyna. Młyn mieścił się w K. i tam odbywało się mielenie mąki oraz produkcja śrut. Do obowiązków odwołującego jako kierownika młyna należało czuwanie nad prawidłową jakością przemiału i produkcją, kontrola jakości materiałów i surowców przyjmowanych do młyna, prowadzenie rachunkowości technicznej oraz sprawozdawczości, a także nadzór nad podległymi pracownikami.

W początkowym okresie zatrudnienia odwołujący był jedynym pracownikiem młyna, później po ok. 3 latach została zatrudniona jeszcze jedna osoba – pomocnik młynarza, w tych okolicznościach odwołujący jako kierownik młyna musiał także sam wykonywać prace fizyczną bezpośrednio związaną z produkcją mąki i śrut. Odwołujący ważył zboże, po zważeniu wsypywał je do kosza i następnie było ono przekazywane do mielenia. Po zmieleniu produkty były pakowane w worki i ponownie ważone. Wyprodukowana mąka była następnie magazynowana i nadzór nad tym magazynem sprawował odwołujący. W tym charakterze ubezpieczony pracował do końca zatrudnienia w (...) tj. do dnia 31.03.1992 r., nie miał przerw w zatrudnieniu, a zakres jego obowiązków nie ulegał zmianie.

Od dnia 09.04.1992 r. odwołujący nadal pracował w młynie w K. jednak wówczas pracę tą wykonywał w ramach prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w aktach ZUS, w aktach osobowych odwołującego z okresu zatrudnienia w (...) w B., zeznań świadka M. G., częściowo na podstawie zeznań świadków Z. A. (1) i W. K. (1) oraz częściowo na podstawie zeznań odwołującego się.

W ocenie Sądu treść dokumentów nie budziła wątpliwości co do ich zgodności z rzeczywistym przebiegiem zatrudnienia odwołującego w spornych okresach. W aktach osobowych odwołującego znajdują się dokumenty potwierdzające fakt zatrudnienia wnioskodawcy w początkowym okresie na stanowisku magazynier zaopatrzenia. Takie stanowisko wpisane zostało w umowie o pracę z dnia 01.07.1976 r., w skierowaniu do lekarza w celu wydania orzeczenia o zdolności do pracy z dnia 02.07.1976 r., również w podaniu o przyjęcie do pracy J. A. wnoszący o przyjęcie go do pracy w charakterze magazyniera. W aktach osobowych znajduje się także karta stanowiska pracy dotycząca odwołującego, w której wpisano stanowisko pracy magazynier zaopatrzenia. Również w piśmie z dnia 21 września 1977 r. pracodawca wyraźnie stwierdził, że przenosi J. A. ze stanowiska ref. zaopatrzenia na stanowisko kier. młyna, a w zaświadczeniu z dnia 17.06.1985 r. wskazano, że ubezpieczony jest zatrudniony w (...) od 1976 roku, a na stanowisku kierownika młyna gospodarczego od roku 1977 do chwili obecnej. Wszystkie te dokumenty stanowią spójny i przekonujący dowód na to, że odwołujący w okresie od dnia 01.07.1976 r. do 20.09.1977 r. pracował jako magazynier (referent) zaopatrzenia. Praca na tym stanowisku nie była związana z produkcją mąki czy śrut, a z zaopatrzeniem sklepów prowadzonych przez (...) w towary i produkty spożywcze. Natomiast w pozostałym okresie czasu odwołujący był zatrudniony na stanowisku kierownika młyna i pracował w młynie w K., przy produkcji mąki i śrut.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka M. G. bowiem były spójne i zgodne z dokumentami zgromadzonymi w aktach osobowych. Świadek podjęła pracę w (...) w B. od 1978 r., a więc w okresie kiedy odwołujący pracował w charakterze kierownika młyna. Świadek jako kadrowa zajmowała się prowadzeniem akt osobowych pracowników. Zdaniem świadka dokumenty w tych aktach odzwierciedlały rzeczywiste obowiązki wykonywane przez pracowników i nie było takiej sytuacji by pracownik wykonywał inne obowiązki niż formalnie powierzone na piśmie i wynikające z karty stanowiska pracy.

Zeznania świadków Z. A. (1) i W. K. (1) Sąd uznał za wiarygodne jedynie w części. Sąd nie dał wiary tym zeznaniom w tej części, w której świadkowie wywodzili, że odwołujący nie był zatrudniony na stanowisku magazyniera zaopatrzenia i

od początku pracował jako kierownik młyna. Zeznania te są bowiem sprzeczne z treścią dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych, z których wynika jednoznacznie, że od początku zatrudnienia wnioskodawca był zatrudniony jako magazynier zaopatrzenia, a dopiero od dnia 21.09.1977 r. doszło do zmiany stanowiska. Świadek W. K. przyznała zresztą, że nie wyklucza tego, by odwołujący był wcześniej zatrudniony jako magazynier zaopatrzenia, po prostu tego nie pamięta, natomiast świadek Z. A. stanowczo temu zaprzeczał. Biorąc jednak pod uwagę znaczny czas jaki upłynął od tego okresu (40 lat) zupełnie zrozumiałe jest, że świadkowie pewnych rzeczy nie pamiętają lub też pamiętają niezbyt dokładnie. Natomiast dokumenty znajdujące się w aktach osobowych były sporządzane w spornych latach 1976 – 1977, ich treść jest jasna i zdaniem Sądu na ich podstawie można odtworzyć rzeczywisty przebieg zatrudnienia pracownika.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że zeznania świadków, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach. Nie jest dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne (tak m.in. wyrok SA w Łodzi z dnia 3.04.2013 r. sygn. III AUa 1267/12, wyrok SA w Lublinie z dnia 6.08.2014 r. III AUa 466/14, wyrok SA w Łodzi z 21.06.2016 r. III AUa 1842/15).

Również zeznania odwołującego Sąd uznał za częściowo wiarygodne. Sąd odmówił wiarygodności tym zeznaniom w części, w jakiej ubezpieczony wywodził, że od początku zatrudnienia był zatrudniony jako magazynier w młynie i nigdy nie pracował jako magazynier zaopatrzenia. Zeznania w tej części pozostają w sprzeczności z treścią dokumentów takich jak umowa o pracę, angaże, zaświadczenia pracodawcy. Sprezycowanie obowiązków pracownika na stanowisku magazynier zaopatrzenia nastąpiło w karcie stanowiska pracy i nie wynika z nich by odwołujący miał wykonywać pracę magazyniera w młynie. Sąd nie znajduje też żadnego racjonalnego uzasadnienia by przyjąć, że pracodawca, który na piśmie określił szczegółowo obowiązki pracownika miał mu powierzyć faktycznie wykonywanie zupełnie innych rodzajowo obowiązków i to przez okres ponad roku, takie działania pracodawcy naruszałoby bowiem przepisy bezpieczeństwa i higieny pracy, tym bardziej jeśli praca w młynie byłaby pracą wykonywaną w szkodliwych dla zdrowia warunkach. Natomiast w pozostałym zakresie zeznania odwołującego zasługiwały na uwzględnienie bowiem znalazły potwierdzenie w dokumentach oraz zeznaniach świadków.

Zgodnie z treścią **art. 184 ust. 1** ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2016.887 j.t.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego m.in. w **art. 32**, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W świetle przepisu **art. 32 ust 1** ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia – art. 32 ust. 2.

Natomiast zgodnie z art. 32 ust. 3 za pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze uważa się:

- 1) pracowników organów kontroli państwowej;

- 2) pracowników organów administracji celnej;
- 3) pracowników wykonujących działalność twórczą lub artystyczną;
- 4) dziennikarzy zatrudnionych w redakcjach dzienników, czasopism, w radiu, telewizji oraz w organach prasowych, informacyjnych, publicystycznych albo fotograficznych, objętych układem zbiorowym pracy dziennikarzy;
- 5) nauczycieli, wychowawców lub innych pracowników pedagogicznych wykonujących pracę nauczycielską wymienioną w art. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela;
- 6) żołnierzy zawodowych, funkcjonariuszy Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Służby Celnej, Służby Więziennej i Państwowej Straży Pożarnej;
- 7) pracowników jednostek ochrony przeciwpożarowej, o których mowa w art. 15 pkt 1a-5 i 8 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej .

Podkreślić należy, że wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk ustala się nadal w oparciu o przepisy dotychczasowe, pracownik, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W myśl przepisu § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tymże rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy wskazane powyżej stwierdzane są w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach przez zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji. Świadectwo wystawiane jest według wzoru, stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, bądź też w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2 rozporządzenia).

W myśl przepisu § 4 powołanego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W załączniku do powołanego rozporządzenia znajduje się wykaz **A**, który określa prace w szczególnych warunkach uprawniające do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury w poszczególnych gałęziach przemysłu. W **dziale X** tego wykazu dotyczącym prac w rolnictwie i przemyśle rolno spożywczym pod pozycją **10** jako prace w szczególnych warunkach wymienione zostały – prace przy wytwarzaniu mąki, kasz, płatków i śruty.

W przedmiotowej sprawie poza sporem jest, że wnioskodawca ukończył 60 lat z dniem (...) do dnia wejścia w życie ustawy tj. do dnia 1.01.1999 r., legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym, uzupełnionym okresem pracy w gospodarstwie rolnym rodziców w wymiarze łącznie 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Sporne więc w przedmiotowej sprawie było to czy wnioskodawca do dnia 1.01.1999 r. posiada co najmniej 15 letni okres pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło przyjąć, że J. A. wykonywał pracę w szczególnych warunkach w okresie zatrudnienia od dnia 21 września 1977 r. do 31 marca 1992 r. na stanowisku kierownika młyna. Wówczas bowiem odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy produkcji mąki, kasz, płatków i śruty wymienione w wykazie A dział 10 poz. 10 załącznika do powołanego rozporządzenia. Zajmował

wprawdzie stanowisko kierownika młyna jednakże z uwagi na niewielką liczbę zatrudnionych tam osób odwołujący musiał także sam wykonywać prace fizyczne związane z produkcją mąki i śruty. Dodatkowo jedynie na koniec miesiąca wypełniał dokumenty i rozliczał ilość wykonanej produkcji. Ponieważ w młynie oprócz odwołującego zatrudniony był tylko jeden pracownik jako pomocnik to przyjąć należy, że główne prace związane z produkcją wykonywał bezpośrednio odwołujący, a obowiązki związane z nadzorem nad pracownikami, sprawy kadrowe były ograniczone do minimum.

W ocenie Sądu brak natomiast podstaw by przyjąć, że także w okresie od dnia 1.07.1976 r. do 20.09.1977 r. ubezpieczony także wykonywał prace w szczególnych warunkach. Z okoliczności sprawy wynika, że w tym czasie zajmował się zaopatrzeniem sklepów w towary, magazynowaniem towarów, organizacją dostaw do sklepu, zamawianiem towarów, wizytowaniem podległych sklepów. Tego rodzaju praca nie jest wymieniona w załączniku do rozporządzenia jako praca w szczególnych warunkach, a biorąc pod uwagę warunki jej wykonywania nie sposób przyjąć by tego rodzaju praca była pracą o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagała wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Zauważyć też należy, że prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 i 24 u.e.r.f.u.s., a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo. Jako świadczenie szczególne, emerytura w wieku obniżonym wymaga zatem dowodów pewnych i jednoznacznie wskazujących na stałe, pełnowymiarowe wykonywanie pracy w warunkach, które wpływały na pogorszenie stanu zdrowia pracownika (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20.05.2014 r. III AUa 937/13, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20.05.2014 r. III AUa 2379/13).

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie odwołujący nie wykazał by wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę w szczególnych warunkach przez okres co najmniej 15 lat bowiem prace taką ubezpieczony wykonywał w okresie od dnia 21.09.1977 r. do 31.03.1992 r., a więc przez okres 14 lat, 6 miesięcy i 10 dni. W związku z powyższym ubezpieczony nie spełnił przesłanek niezbędnych do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd oddalił odwołanie jako nieuzasadnione i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w wyroku.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie 2. na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 102 k.p.c.

SSO Elżbieta Majewska